

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissa Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissa főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pest megye.

Kétszivűség.

Isten egy szívet adott minden embernek s azt akarja, hogy az a szív egy is maradjon, ép és egész. S ezt az egy szívet a maga számára teremtette, hogy az mindenestől és egészen az övé legyen. De az ember szíve sokáig nem az Úré, hanem a világé, s a világ fejedelméé, a sátáné. Egyszerre azokban megérinti az emberi szívet Isten hívó hangja: „Add nékem a te szívedet, fiam!” A hang nagyon vonzó és hatalmas. De a szív eddigi ura, a sátán is megszólal s marasztalja azt a szívet, s az ő szava is hatalmas és vonzó. S megindul a nagy harc: melyikre hallgassak? A harc különbözőképen végződhetik. A szív nem bír ellenállni a marasztalásnak és marad, vagy pedig nem bír, mert nem is akar, ellenállni a hívásnak és megy, s az Úrnak adja magát. De vannak szívek, amelyek egy harmadik utat keresnek, s azt hiszik, hogy lehet ilyet találni. Megosztják magukat. Az egy szívből kettő lesz. Egyik az Úré, másik a világé, ők legalább így képzelik s megnyugtatják magokat azzal, hogy Istennek elég lehet az, ha én bibliát olvasok, keresztyén közösséghez csatlakozom s az arra szánt időben imádkozom, egy és más feltűnő rossz szokásomat elhagyom, megtanulok alkalomadtán kegyes szavakkal élni, stb. Hogy azután a mindennapi életem ezektől a dolgoktól független, hogy afölött szabadon rendelkezem, s igyekszem alkalmazkodni a világi szokásokhoz is, az csak nem rontja meg az én keresztyénségemet? A sátán megelégedhetik evvel az osztályllyal, mert jól tudja, hogy az ilyen szív még nem került ki egészen az ő karmaiból, könnyen visszahódíthatja. De éppen ezért nem elégszik meg vele az Úr, mert Ő egész szívet kíván, s csak azt ismeri el a magáénak, ami teljesen és osztatlanul az övé. A kétfelé osztott szív valami természetellenes dolog, amiből semmit sem lehet formálni. Képzeljük el csak a testi szívet, azt a húsdarabot, ami a keblünkben van, ha ketté vágnánk, mi lenne belőle? Élettelen halott. A lelki szív is ilyen, ha kettéosztják, nem tud igazán élni sem a világnak, sem az Úrnak, s a szív számára ez a legrettenetesebb állapot. Nem tud benne sokáig megmaradni, s mivel a kétszivűség tulajdonképpen kétszínűség is, nagy teret enged a sátánnak a maga hatalmának gyakorlására. Itt más nem segíthet — csak a minél előbb való mélységes megálázkodás és teljes szívvel való odafordulás az Úrhoz. Átadni neki nemcsak vasárnapi, nemcsak egyházi vagy közösségi életünket, nemcsak kegyességi gyakorlatainkat, hanem mindennapi életünket, annak minden cselekedetét beszédét, gondolatát, szóval egész szívünket, egész életünket. „Szenteljétek meg szíveiteket ti kétszivűek” mondja az apostol. (Jak. 4:8). Igen, szenteljétek oda magatokat teljesen az Úrnak, míg nem késő, míg a sátán újra hatalmába nem ejti egész szíveteket.

Vargha Gyuláné.

Az elveszett és megtalált garas (drakhma).

Luk. 15: 8—10.

A Fébé-egyesület nyári evangélizáló konferenciáján elhangzott egyik beszédnek vázlata.

Az Úr Jézus keresi a lelkeket, mint a példázatbeli asszony, az elgurult garast. Minden emberi lélek hasonlít egy ilyen garashoz. Hasonlít a következő tulajdonságaiban.

1. *Élettelen*, mint egy ilyen pénzdarab. Hiába van neki teste, sőt természetes lelki élete is, mégis élettelen az Isten országával szemben, mert nincs vele összeköttetése. A testi halál az összeköttetés hiánya az érzéki világgal, a lelki halál az összeköttetés hiánya Isten országának világával, amelybe az ember nem születik bele a testi születéssel, hanem bele kell születnie a Szent-Lélek által való újjászületéssel.

2. *Kemény*, mint az ércből készült pénzdarab. Lehetséges, hogy lágy, érzékeny földi dolgokkal, emberekkel vagy eseményekkel szemben, de ez az érzékenység rendszeren az önszeretetből indul ki. Meghatják azok a dolgok, amelyek az ő számára valami hiányt, veszteséget, fájdalmakat jelentenek. De kemény az emberi szív Istennel szemben. Nem akarja meghallani Isten hívó szavát, ellenáll neki, mert fél alárendelni a maga akaratát Isten akaratának.

3. *Elveszett*, mint a garas, vagyis nincs a maga helyén. Isten az embert a maga számára teremtette, hogy tőle függjön, neki engedelmeskedjék, Ő hozzá legyen hasonlatos. Az ember ebből az állapottól kiesett, messze van az Istentől, meg kell keresni s visszahozni a helyére.

4. *Értékes* Isten szemében, dacára annak, hogy mint a példázat-

beli asszonynak több garasa, úgy Istennek is több teremtménye van: angyalok, kerubok s más felsőbb lények. Isten érdemesnek tartja megkeresni az embert s Jézust küldte el megkeresésére.

5. *Elrejtett zugba*, szemét közé került, mint a garas, s fáradságba kerül a megtalálása. Világot kell gyújtani, az Igének, s az Úr Jézus keresztjének világosságát, seprűt kell elővenni, a szenvedések megpróbáltatások vesszejét, hogy meg lehessen találni.

6. *Bepiszkolódott* a szemét közt. Eltörölődött rajta a tulajdonosnak, Istennek képe, mint a pénzdarabon a királynak, vagy a kormányzónak a képe. De Jézus megtisztítja, kifényesíti, hogy az a kép ismét előtűnhessen és ragyoghasson.

7. *Öröm* van fölötté Isten szívében s az angyalok szívében, ha megtaláltatott, mint ahogy örült az asszony, s örültek szomszédai és barátnei a megtalált garason.

Igy példázza az elveszett és megtalált garas az elveszett és megtalált emberi lelket. Elveszett vagy-e te még, vagy már megtalált az Úr Jézus? Ő keres, engedd magadat megtalálni!

Vargha Gyuláné.

Egy világitó-kereszt prédikációja.

„Valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban, mint világosságnak fiai, úgy járjatok.” Efész. 5: 8.

Este volt. Asztalunkon kinn voltak az iratterjesztés dolgai, könyvek, iratok, füzetkék, képek, festmények és még több más különböző dolog, melyek mind szeretettel kínáltak szolgálataikat az embereknek. Volt közöttük néhány világitó-kereszt is, mely arra szolgál, hogy még a sötétben járónak is beszéljen a kereszt fényéről, dicsőségéről.

Az emberek jöttek, mentek, vásároltak, ki ezt, ki azt, míg lassan az est elmúlt s az asztal körül is minden elcsendesedett. Amint a villanyt eloltottuk, s a szobában sötét lett, a keresztek elkezdtek fényleni teljes szépségükben. Gyönyörködve néztem kedves, szelíd fényüket, de egyszer csak tekintetem egy csonka keresztre esett, mely az asztalon felborulva, a könyvek közé csúszott. Szememet nagyon bántotta az a csonka kereszt, önkéntelenül is utána nyúltam, hogy kiszabadítsam fogságából, hadd ragyogjon az is a többivel együtt. De mi történt? A kereszt továbbra is csonkának látszott, bár nem volt eltörve. Azonnal megértettem az okát ennek a dolognak, de egyuttal mélyen-mélyen szíven talált az a tanulság is, amit ebből levontam.

A világító kereszt ugyan'is csak azt a világosságot tudja visszasugározni, amit előzőleg magába vett valamilyen fényforrásból. Ez az én prédikáló kereszttem egész este csak félig nyúlt ki a világosság felé, így a többi része, mely a könyvek között volt elrejtve, nem jutott világosságra, azért nem tudott a sötétben sem fényleni. Amint álltam és néztem, megszólalt a Lélek és tanított, én pedig hallgaltam és tanultam. „Ti vagytok a világ világossága” mondja az Úr Jézus maga, tehát nekem is az a feladatom, mint mindnyájunknak, kik Isten fiainak neveztetünk, hogy sugározzam vissza azt a világosságot, amit az Úr keresztjének fénye reám árasztott. De jaj, ha elrejtve marad valami az életünkben, amit nem járhat át meg át az a tiszta fény, akkor e sötét világban mint csonka keresztek fogunk állani az emberek előtt, ami nem hogy vonzaná a lelkeket a kereszt felé, ellenkezőleg, bántja, sérti még

a vágyódó szíveknek a szemét is, mert egész keresztet kívánnak látni, teljes szépségét a kereszt dicsőségének. Csonka kereszt lenni annyit jelent, mint eltéveszteni az életet. Nem töltheti be a feladatát az a világosság sem, amennyit már vettünk, mert az a világnak nem elég, neki egész világosságra, egész keresztre van szüksége. Hadd kerüljön hát minden-minden a kereszt világa elé életünkben, hogy magunkba szedve a fényt tisztán és világosan sugározzuk vissza Urunk keresztjének dicsőségét.

*Világíts bennem Jézus,
Hogy szent tekinteted
Napfényre hozza mindazt,
Mit szívem rejteteget!
„Én megtisztítlak tűzzel”,
Szólsz s bár a tűz sebez,
De nyomdokidban járni,
Szívem hő vágya ez!*

*Világíts rajtam Jézus,
Hogy bárhová megyek,
Meváltó szent erődről
Bizonyosságot tegyek.
„Én harcolok teérted”,
É szó oly hatalom,
Mely végrehajtja munkád
Bennem és általam.*

H. M. d. t.

—◆—
„A kívánság megfogánván
bűnt szül; a bűn pedig teljes-
ségre jutván, halált nemz.”

Jak. 1:15.

Gyönyörű zöld mohával borított sziklák közt csörgedezik a hegyi patak. Mielőtt a kis tóhoz ér valóságos vizesést képez. Két partján üde tavaszi virágok nyílnak. Úgy örülnek a hosszú tél után a meleg napsugárnak: itt a mocsári gólyahír dugja előre gömbölyded sárga fejcskéjét, ott a kankalin szelíd hajlongással üdvözli a tavaszt. Kicsit tovább az elkésett ibolya illata vonja magára figyelmemet. Egy nagyobb szikla mellett álló fáról a barka virágai integetnek. A tegnap még szomorú,

elszáradt tüleveleit lehullatott, vörös fenyőn ma már apró kis zöld rügyek nyílnak. Madárfiókák csiripelnek a tavasz virágai közt.

Ott ülök az egyik kis sziklán és hallgatom a természet zenéjét. Közben a 42-ik zsoltár versei vonulnak el gondolataimban: „Mint szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, óh Isten.” Majd „Miért csügedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bizzál Istenben!” Minél távolabb vagyunk azoktól, akiket szeretünk, annál közelebb van hozzánk az Úr. Milyen hatalmasan szól az Ige, hogy megszólal minden fűszál, minden kis virág! Nap-nap után megnézem az új, fakadó rügyeket, a nyíló bimbót, mind egy-egy felséges üzenet az én Mennyei Atyámtól. Óh, hányan mennek itt el egy-egy ilyen nyitott üzenet mellett, egy-egy ilyen felülről jövő „levél” mellett, anélkül, hogy megértenék! És hány-szor mentem el én is mellettük, anélkül, hogy a valódi üzenetet megértettem volna. Csak az illatát szagoltam a virágnak és nem éreztem meg mögötte azt, Aki teremtette. Oh a virág, — mi minden történik virággal és virág által! Te szép kis ibolya, hány ember számára lehetsz te „halál illatja halálra.” (II. Kor. 2: 16.) Pedig általad is szól az „élet illatja életre.” — Mennyi kívánság is fűződik ezekhez a kedves virágokhoz, mennyi kísértés, pedig „senki se mondja, mikor kísértetik: az Istentől kísértetem.” (Jak. 1: 13.) „Mindenkikísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.” (Jak. 1: 14.)

Egy kis halvány lilás vadárvacska nyílt ki a víz mellett. Ez még tegnap nem volt ott: egy újabb üzenet. Ellenállhatatlan erővel hív magához, szinte integet, felkelek sziklaülésemről és egy

lépést teszek előre, — felé. Egyszerre különös sziszegés hallatszik, közvetlen mögöttem az én kedves, mohás, napsugaras sziklámról. Hátranézek és a meglepetéstől szinte megbűvölten állok helyemen. A mohán, az én helyemen egy tarka kockás hátú vipera kigyózik, fején ott van a kereszt, a biztos jel. Fejét felemeli, vészjóslóan sziszeg, egy pillanatig szembenézünk egymással, majd csavarodva; kunkorodva, mintegy haragjában sziszegve csúszik be a sziklák közé. A kis árvácska mosolyogva int; „most már mehatsz vissza.”

Elöttem állott Mennyei Atyám nagy szeretete. Úgy szeretném e kép által megértetni azokkal, akik nem értik ennek az igének a jelentőségét, értelmét, úgy ahogy az Úr elém varázsolt szemléltető oktatásban. „A kívánság megfogván bűnt szül.” (Jak. 1: 15.) — „A kigyó pedig ravaszabb valaminden mezei vadnál” (I. Móz. 3: 1). Ott állott előttem a kigyó valódi rettenetességében: csúszó, mászó, csavarodó, folytonosan alakját változtató mivoltában. Ma így, holnap úgy jelenik meg az ember előtt, különböző alakulatot felvéve. Észrevétlenül, zajtalanul közeledik az emberi lélekhez. Megközelíti erről, majd arról az oldalról. Ott van hangtalanul, észrevétlenül azon a helyen, ahol ülsz, miközben élvezed a természetet, miközben beszélgetsz, vagy az Igét hallgatod, ott van, körülvesz, símán, rugalmasan. Ott van az öskísértő, a Sátán e rettenetes, csalfa eszköze. „A kívánság megfogván bűnt szül.” — Elámít, elbűvöl a tekintetével. Mikor a vipera szemébe néztem, eszembe jutottak azok a kis madarak, amelyeket a kígyó tekintete leköt, megbűvöl, szárnysegetté tesz, amíg le nem hulla-

nak. nem tudván többé kiszabadulni a kígyó bűn köréből. „A kígyó ámtított el engem, úgy evém” (I. Móz. 3:13.) mondta Éva „A kígyó” mondod te is, mikor az Úr kérdezi, hogy „Mit cselekedtél?”

„A bűn pedig teljességre jutva halált nemz.” Ha a kígyó hatalmába kerülsz, beléd ereszti mérgetőd fullánkját és véged van. Erős, egészséges ember lehetsz, tele életerővel, de arról az egy kis pontról elindul a méreg a szervezetedben és te meghalsz. „A bűn . . . halált nemz.” Legyen a te lelki éleled sokat ígérő, olvasd bár az Igét és beszélj az Urról, de engedj csak egy ponton a Sátánnak, engedj a saját rút éned kívánságának, a biztosan ölé méreg bejut a szervezetedbe és te, míg kívülről látszólag minden rendben lehet, arról az egy pontról kiindulva a Sátán martaléka leszel. De „senkise mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem, mert az Isten gonoszsággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.” (Jak. 1:13, 14.)

És most menj a csendes kamrádba, borulj le az Úr előtt és kérd meg, hogy mutassa meg neked ezt az Achilles sarkadat, mutassa meg ezt a sebezhető pontodat, ahol megközelíthető vagy a Sátán számára. Az Úr megmutatja, de te, testvérem vedd elő az operáló kést és vágd ki azt a helyet, ahol a kígyó megmárt és égesd ki úgy, hogy nyoma se maradjon, mert különben a méreg elterjed a szervezetedben és megöl. Ne halogasd, ennek azonnal meg kell történni, különben késő lesz. Ha pedig te magad nem vagy elég erős ahoz, hogy fájdalmat okozz magadnak, kérd meg lelki vezetődet mutassa meg a fulánk helyét,

de azután ne jajgass, ne rúgódozzál, hanem hagyd dolgozni az operáló kést, hagyd égetni sebedben az izzó vasat. Ne válaszd a mulandó, helyi fájdalom helyett az örök kárhozatot.

Tátra-otthon, 1929. május.

Dr. F. M. d. t.

Gyermeki gondolkozásmód.

Egy anya végighallgatta, hogy el gyermekei miként mondanak el egymásnak bibliai történeteket. Többek között Énochról is beszélgettek és az idősebbik nagyon komolyan oktatta a fiatalabbat: „Énokh nagyon szerette Istent és mindig Nála akart lenni és Vele akart sétálni menni.” — Így értelmezte a gyermek a Szentírásnak ezen szavait: Énokh Istennel járt. — „Egyik nap olyan messzire mentek együtt, hogy a menny kapujának a közelébe értek. Ekkor így szólt Isten: Énokh, ha már ilyen messzire eljöttél velem, megengedem, hogy mindjárt bejöhess velem.”

GONDOLATOK

Milyen rettenetes a hitlenek élete. Távol lenni attól, Aki mindenütt jelen van.

*

Egy vallásos asszony így kiáltott halála előtt: „A jótékonsági egyetlenekkel törődtem és a magam lelkével nem!” Kétségbeesve ment át az örökkévalóságba.

*

Az egymásra való gondolás csak akkor lehet kedves az Úrnak, ha az Őtőle nem távolít el. Minél odaadóbban áll lelkünk az Úr elé, annál erőteljesebb lesz az egymásra gondolás ereje. *Tersteegen.*

 KÜLMISSZIÓ

Gobbat Sámuel halála.

Május 11-én mult 50 éve, hogy Gobbat Sámuel, jeruzsálemi püspök, a zsidó és mohammedán misszió ezen kimagasló alakja 80 éves korában meghalt. Már 47 éves korában készült a halálra. Nem sokkal azután, hogy Jeruzsálemben letelepedett, beteg lett és a szokatlan éghajlattal hatása alatt sokat gyengélkedett. Gyakran, amikor egy-egy telket kínáltak neki olcsón vételre, így válaszolt: „Mint Ábrahám, inkább csak jövevény akarok lenni e földön. Vendégek és zarándokok megelégszenek egy egyszerű szállással.” Az Úr azonban még 33 évig engedte, hogy a szent földön pásztora legyen az evangélium népének. 1878-ban megegyeztetten családotól Európába jön. Érezte, hogy már nem sok van hátra. A halál első követe még ebben az útban jelentkezett. Ép Svájcban időzött, mikor szélhűdés érte. Később jobban lett. A lábadozás idejéről így ír: „E napokban lelki szemem előtt elvonultattam egész életemet, mely megtérésem óta lefolyt. Nem találtam benne mást, mint Istenem irgalmának végtelen láncsorát.” Az erősödés oly szépen haladt, hogy Gobbat szíve hő vágyának teljesülésére gondolhatott. Ez pedig az volt, hogy meghalni Jeruzsálemben mehessen. Még az év vége előtt odaérkeztek. A megérkezés után azonban Gobbat erői rohamosan hanyatlottak. A gyülekezet alapításának évfordulóján, ezen az oly kedves ünnepen, január 21-én, már nem tud részt venni személyesen. Husvétkor volt utolsó szolgálata a gyülekezetben. Ez is csak anynyiból állott, hogy a közösen vett úrvacsora után végezetül az apos-

toli áldást adhatta még szeretett híveire.

Ettől fogva gyors léptekkel közeledett a végső földi óra. Halálkészsége mindamellett nem volt egyszerre örvendező. Bensőleg sok megítéltetési harcolt át, amibe egyes nyilatkozatai élesen bevilágítottak. A hit azonban győzedelmeskedett. Utolsó ideje át volt hatva az Úrra való csendes és biztos várakozással s utolsó mondásai erővel és gyermeki bizalommal. Valaki ismételte előtte ez Igét: „Megmosták ruháikat és megfehéřítettek a Bárány vérében.” Boldogan tette hozzá: „És legyőzték a sárkányt.” Közvetlen halála percei előtt a 23. Zsoltárt idézte: „Ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek, mert Te velem vagy!” Majd mosolygott s hozzátette: „Nincs sötét.” „Érzed az Úr közelségét, Akiben hittél?” — kérdezte egyik hozzá tartozó. „Nem estem kétségbe. Sohasem hagytott egyedül!” Végső szava ez volt: „Otthon... az Atya hajlékában sok lakóhely... Nekem az élet Krisztus.” Május 11-én éppen Cantate vasárnapja volt. Temetésén nemcsak keresztények és zsidók, hanem mohammedánok is tömegestül vettek részt. Egy mohammedán így szólt: „Ma egy szentet vízsznek a sírba!”

 TUDAKOZZÁTOK
AZ IRÁSOKAT!

Júl. 16. Péld. 3: 1—12. I. Kir. 8: 12—21. Milyen nagy öröm tölthette el Salamon szívét a fölött, hogy az Úr tervei a templomépítésre vonatkozólag véghezvitettek és hogy éppen ő lehetett az, aki által az Úr őket véghezvitte. Bár mi is mindig csak eszközöknek éreznénk magunkat Isten kezében, ha Ő, nagy kegyelmében bennünket felhasznál országának építésében. Bár ismernénk mi is mindig föl a feladatot, amelyet az Úr reánk bíz, s végeznénk azt örömmel és hálaadással.

Júl. 17. Péld. 4: 10—27. *I. Kir.* 8: 22—32. Nagy dolog az, mikor Isten reá segít bennünket, hogy valamely földi tervünket, mely az Ő akaratá szerint való, végbevihessük. Nagy ok pl. a halaadásra, ha valahol megépülhet egy templom, ahol az eddig hiányzott. De mennyivel nagyobb dolog még, hogy az a templom igazán Isten jelenlétének a befogadója lehessen, hogy abban az Úr Szent Lelke igazán munkálkodhassék, s épülhessen az emberi kezekkel csinált templomban a lelki templom, amelyet Isten épít a gyülekezet lelkében. Salamon is ezt az áldást kéri a jeruzsálemi templom számára, ezért az áldásért kell nekünk is könyörognunk a mi templomaink s mindama helyek számára, ahol Isten ígéje hirdettetik.

Júl. 18. Péld. 6: 6—19. *I. Kir.* 8: 33—43. Salamon szeretetteljes figyelve mindenre kiterjed buzgó könyörgésében. Gondol a háborúkra, az elemi csapásokra, a betegségekre, amelyek a népet s annak egyes tagjait érhetik, de gondol nemcsak a maga népéből valókra, hanem az idegenekre is, s mindezt buzgó kéréssel hozza az Úr elé. De tisztában van azzal, hogy azok, akikért ő könyörög, csak úgy nyerhetik el igazán az áldást, ha ők magok is megtanulnak imádkozni, s azért foglalja belé imádságába azt a kérést is, hogy ki-ki saját maga is elismerve a maga szívének baját, könyörgéssel forduljon az Úrhoz. Milyen példa arra, hogy hogy kell másokért imádkoznunk!

Júl. 19. Péld. 8: 17—36. *I. Kir.* 8: 44—66. Az istentisztelet nemcsak imádkozásból áll, hanem igehirdetésből is. Nemcsak Istenhez kell szólni a templomban, hanem a néphez is. Így tesz Salamon is. Főáll térdeiről s a néphez fordulva, hirdeti néki Isten akaratát. S az istentiszteletet befejezi az áldozatok bemutatása. Izrael népe akkor még ökröket és juhokat áldozott az Úrnak, mi, az új-testamentomi nép, az Úr Jézusnak egyszersmindenkorra elvégzett tökéletes áldozata után nem ilyen áldozatokat kell hogy bemutatassunk az Úrnak. Ő a mi szívünket, életünket, egész valónkat kívánja tőlünk áldozatul. Enélkül nem teljes a mi istentiszteletünk.

Júl. 20. Péld. 10: 1—7. 27—32. *Jer.* 23: 16—29. Isten ígéjének nagy ereje és hatalma van, össze tudja törni a bűnös emberi szívet s bűnbánatra és megtérésre indítani. De csakis Isten ígéjének van ez a hatalma, emberi beszédnek csak annyiban, amennyiben Isten ígéjének alapján áll, avval teljesen megegyezik, s az abból kiáradó világosságot és erőt hit által elfogadva, azt adja tovább. Ahol az úgynevezett igehirdetés csak emberi bölcselkedés, emberi szívek látása, Isten Lelkének

munkája nélkül, ott nem fakad nyomában áldás. Ahol ilyen igehirdetés hangzik el, ott nem törnek össze a szívek, nincsenek lelki felébredések, megtérések, ott a lelkek megmaradnak a közönyösségben, önmegelégedésben, s távol maradnak az Úrtól. Ne ilyen igehirdetőket adj nekünk Urunk!

Júl. 21. Máté 7: 13—23. *Róm.* 8: 12—17. Máté 12: 46—50. *Csel.* 16: 16—34. Mily nagy különbség van e közt a két élet közt: test szerint élni és lélek szerint élni. Az első a természeti ember élete, aki nem ismer mást, mint a saját hajlamait, saját gondolatait, saját akaratát, s azokat viszi véghez, akár egyeznek azok Isten törvényeivel, akár nem. A másik az olyan ember élete, aki már megismerte a maga emberi természetének romlottságát, meglátta, hogy őbenne nincsen semmi jó, s épen azért Isten Szent Lelkének a vezetése alá adta magát. De ezt a megismerést csak a Golgotha keresztjénél lehet elérni, csak a mi bűneinkért megfeszített és meghalt Jézus megismerése vezet el bennünket a saját lelkünk megismerésére, s viszi végbe bennünk az új élet megszületését, amely által Isten gyermekeivé és örököséivé leszünk.

Júl. 22. *Zsolt.* 112. *I. Kir.* 9: 1—9. Az Úr maga tesz bizonyosságot arról, hogy hiába van szépen megépített, díszes templom, hiába folynak le abban szertartásos istentiszteletek, ha a nép szíve nem alázatos és engedelmes, akkor sem a templom, sem az istentisztelet nem kedves Ő előtté, s nem menti meg a népet haragjától és ítéletétől. Isten nem külsősegeket vár, akármilyen kegyeseknek látszanak is azok, hanem belső lelki megújulást és abból fakadó életet.

Júl. 23. Péld 12: 10—28. *I. Kir.* 10: 1—13. Mennyire csodálkozik Séba királynéja Salamon gazdagságán és bölcsességén! Sokat hallott felőlük idejövetele előtt, de mennyivel több az, amit saját maga tapasztal, mint amit csakúgy hallott. Így járunk mi is, ha Jézus gazdagságáról, bölcsességéről, szeretetéről hallva, megindulunk, hogy személyes tapasztalatokat szerezzünk mindezekről. Ha Jézust hitünk szemeivel csakugyan meglátjuk, ha alázatos, bűnbánó szívünknek találkozása lesz vele, akkor meglátjuk azt is, hogy felét sem mondták el nekünk annak, amit Őbenne meglátlunk.

Júl. 24. Péld. 13: 1—20. *I. Kir.* 11: 1—13. 41—43. Ne higye senki azt, hogy az ő hiteletére nincs befolyással az, hogy milyen emberekkel barátkozik, vagy lép szorosabb összeköttetésbe. Sok hívő ifjú és leány megpróbált már házasságot kötni hitetlen társal, abban a gondolatban, hogy majd megnyeri azt az Úrnak és kudarcot vallott. Nem amaz lett az Úré, hanem ő

hajlott el az Úrtól, mint Salamon is, pogány feleségeinek befolyása alatt. A házasság a földi élet egyik legfontosabb kérdése, szükséges tehát, hogy az Úr vezetése mellett tegye meg mindenki ezt a lépést, ha kárt nem akar vallani a maga lelkében.

Jul. 25. Péld. 15: 1—20 Ef. 1: 1—14.

Egy hívő ember egyszer kíséltat az erdőbe s ott elővénvén a bibliáját, ötször egymásután elolvasta az efézusbeliekhez írt levelet s ettől oly elragadó világosságot nyert, Istennek az Ő egyházára vonatkozó dicsőséges terveire nézve, hogy lelke megtelt csodálattal és imádatlall. Nézzük mi is ebből a szempontból ezt a levelet. Lássuk meg már itt az első versékből azt, hogy Isten üdvterve szerint végül mindenkinek egybe kell szerkeszteniök a Krisztusban. Erre a célra teszi reá a Szent-Lélek pecsétjét minden egyes lélekre, aki az Ő szent Fiának váltságát elfogadva, bűnbocsánatot nyert s az Ő gyermekévé lett.

Jul. 26. Péld. 20: 1—20. Ef. 1: 15—23.

Krisztus dicsősége ragyog felénk ezekből az ígéből, aki mint az anyaszentegyház feje trónol odafönn az Atya jobbján. De elénk van itt tárva az Ő egyházának a dicsősége is, mely mint az Ő teste élő összeköttetésben van vele, a Fővel s részese lehet mindannak a reménységnek, gazdagságnak, felséges nagyságnak, amelyet Ő közöl azokkal, akik hit által vele összekapcsolódtak. Isten szent Lelkének kijelentése ösmerteti meg a hívőket ezekkel a lelki ajándékokkal s nyitja meg lelki szemeküket mindezeknek a megismerésére.

Jul. 27. Péld. 21: 1—20. Péld. 16: 1-9.

Bizonyára a te útaid is tiszták a magad szemei előtt, kedves olvasóm, de kérdés, tiszták-e az Úr előtt? Ezt csak úgy tudhatod meg, ha őszinte szívvel Őreá bízod minden utadat és egész életedet. Akkor Ő majd megmutatja, mi a helyes, mi az Ő kedve szerint való és mi nem. Ne félj magadat így az Urra bizni egészen, ne gondold, hogy ha nem a magad akarata teljessédedhetik, akkor rosszul jársz. Nem, mert az Úr azokhoz van jó akarattal, akik Őreá bizzák magukat s az Ő jó akarata még ellenségeinket is jó akaróinkká teszi. Így tanuljuk meglátni, hogy az Úr gondolatai a legjobb gondolatok s mindig jobban alávetni a mi gondolatainkat az Ő gondolatainak.

Jul. 28. Luk. 16: 1—12. I. Kor. 10: 1—13. Máté 13: 44—46. Csel. 17: 16—34. Ha Krisztust a maga élő személyében nem láthatta is még az őtestamentumi Izrael, azért sok jelt, sok példaképet láthattak már, amelyek Őreá mutattak rá. Őt példázta a kőszikla, amelyet mikor Mózes megütött a pálcájával, abból vízforrás fakadt, Őt példázta a fölemelt érczigyó,

amelyre ha valaki föltekintett meggyógyult a mérges kigyók marásából. S ha Izrael népetől bűn volt mindezeket a jeleket semmibe véve, Istent kísérteni, mennyivel nagyobb a mi bűnünk, ha az élő Krisztusból fakadó lelki vizet elvetjük s az érettünk a keresztfára fölemeltett Krisztusra hittel föl nem tekintünk, hogy általa a bűn által rajtunk ejtett halálos sebekről meggyógyuljunk! Óh, milyen istenkisértés a Krisztus semmibevevése!

Jul. 29. Zsolt. 113: 1—8. Ef. 2: 1—10.

Hogy alakul ki Isten anyaszentegyházának épülete? Ugy, hogy az egyes emberi szívek élő kövökké tétetnek, amelyekből ez az élő egyház fölépíthetessék. Aki még az ő bűneiben, vagyis eredeti, természetes életében él, az Isten országa számára halott, meg kell neki elevenítennie, Krisztus által elevenülhet meg, ha Istennek a Krisztusban megjelent kegyelmét hit által elfogadja, többé nem kérkedik a maga cselekedeteivel és érdemeivel, hanem a hit talaján állva, mint annak gyümölcsseit hozza Isten elé jó cselekedeteit, melyeket Isten kegyelme készítet el számára, hogy azokat véghezvigye. Isten megkegyelmezett gyermekeinek boldog élete ez!

Jul. 30. Jak. 1: 1—12. Ef. 2: 11—18.

Isten lelki egyházában, a láthatatlan anyaszentegyházban nincs különbség nemzet és nemzet, felekezet és felekezet között, ott mindenkinek helye van, aki Krisztus keresztjébe fogózva az Ő szent vére által engedte lemosatni bűneit. Krisztus keresztje békességet szerzett azok közt, akik Őt különböző nyelveken, vagy különböző szerzeteskeretében imádják; egyetlen szükséges feltétel, hogy igazán Őt imádják, léleklben és igazságban. Az ilyen imádók az Ő testének tagjai, anyaszentegyházának élő kövei.

Jul. 31. Jak. 1: 13—27. Ef. 2: 19—3: 7.

Az anyaszentegyház szegyeleiköve a Jézus Krisztus. „Más fundamentomot senki sem vehet azon kívül, amely vetteit, mely a Jézus Krisztus.” (I. Kor. 3: 11.) A szegyelekközhöz csatlakoznak az alapkövek, az apostolok és próféták, akik először hitték a Jézus Krisztusban s kiknek bizonygátétele folytán nyiltak meg ismét másoknak a lelki szemei, hogy az Urhoz vonatva, ők is a lelki épülethez csatlakozzanak. S így hangzik már csaknem kétezer év óta a bizonygátételek láncolata, hogy az Úr számára elhivassanak mindazok a lelkek, akik hajlandók engedni a hívásnak, nemcsak a választott nép, a zsidó nép közül, hanem a pogány népek közül is. S Isten lelki egyháza épül és épül s közeledik a befejeződés felé. Te belé vagy-e már építve?

Vargha Gyuláné.